

Geluksvogels

Er was eens een bijzondere vogel. Ze heette Merel en woonde met de andere vogels in het grote bos. Merel was bijzonder, omdat ze heel veel woorden kende, gróte woorden en kléine woordjes. Iedere dag leerde ze nieuwe woorden bij. Niet zomaar woorden, nee, het waren alleen maar vrolijke, blijde of lieve woorden. Lelijke woorden, die kende Merel niet. Want ja, ieder vogeltje twittert nou eenmaal zoals het gebekt is. De hele dag door, ja echt de héle dag door, twitterde ze alle woorden die ze kende, uit volle borst. Haar snavel en haar twitteraccount stonden nooit stil.

Op een dag kwamen alle vogels van het grote bos naar Merel toe. De leider, Grote Gaai, riep: 'Merel het moet afgelopen zijn. Hou nou toch eens een keer stil. Wij worden tureluurs van jouw getwitter. We willen al jouw blijde woorden niet meer horen. Want de wereld is niet altijd mooi. De wereld is vaak hard en lelijk. Er wordt geploeterd, gevochten, gescholden, er is verdriet en pijn. Jij weet niks van de wereld. Jij bent altijd blij, dus jij bent, vreemd; een vreemde vogel. We denken dat je ze ziet ze vliegen. Jouw woorden zijn dom. We willen jouw domme woorden niet meer horen. Domme Merels moeten stil zijn. Dat is echt waar, dat staat op Facebook. En toen schraapte hij zijn keel en zei plechtig: 'Er geldt voor jou vanaf nu een twitterverbod: geen blijde-woorden-getwitter meer!'

De volgers van de Grote Gaai, de Pape Gaaien krijsten zijn woorden na: 'Domme Merels moeten stil zijn.' En Grote Gaai riep de andere vogels op om alle lelijke woorden die ze kenden naar Merel te roepen. En zo klonk het: 'hashtag domkop, hashtag gekkie, hashtag wappie, vogelgriep-lijer, schijtlijster, pokkendier.' En dat ging zo dagenlang door.

Merel werd stil en verdrietig. Ze vluchtte weg, weg uit het grote bos, weg van de lelijke woorden. Misschien ben ik inderdaad dom, dacht ze, want het klopt, ik ken alleen maar blijde woorden. Maar net toen ze zich helemaal van alles en iedereen terug wilde trekken in een leeg nest ergens hoog in een boom, heel ver van het grote bos, ontmoette ze Oude Uil en Krasse Kraai. Oude Uil zei: 'Jij bent niet dom, jij ben juist een hele slimme Merel. De andere vogels weten gewoon nog niet hoe belangrijk nieuwe blijde woorden zijn: het is een kwestie van wat de vogel niet kent, dat tweet-ie niet. Ik zie voor jou een grote toekomst: jij kan alle dieren vrolijker en gelukkiger maken met jouw blijde woorden. Dat is jouw levensdoel. Maar let op: goed twitteren is een kunst.'

Ongevraagd de hele dag door tweeten, daar zit niemand op te wachten.’ Na het gesprek met Oude Uil kreeg Merel weer wat zelfvertrouwen en werd ze weer wat vrolijker.

Merel ging aan het werk. Ze begon voorzichtig weer te tweeten en blies haar twitteraccount op een bescheiden manier nieuw leven in. Ze kreeg daarbij hulp van Krasse Kraai. Die zorgde ervoor dat Merels mooie, lieve, blije woorden niet ongevraagd over het hele dierenrijk uitgestort werden. Er kwam een blije-woorden-kalender, een blije-woorden-blog, een nieuwsbrief, een blije-woorden radio-uurtje en een blije-vogel-podcast. Zo konden alle dieren die dat wilden af en toe een mooi woordje meepikken of zich op blije woorden abonneren.

Intussen misten de vogels in het grote bos Merel heel erg. Er was geen blij getwitter meer te horen. Ook Grote Gaai was stil. Alleen de Pape Gaaien, die krijsten nog. Zij bleven alle lelijke woorden die ze kenden steeds maar herhalen. Alle andere woorden waren ze vergeten. Alle andere woorden waren op. Het bos was somber en lelijk geworden.

Op een dag kwam Boerenzwaluw terug van een lange reis. Hij riep alle vogels van het grote bos bij elkaar. ‘Ik kom net terug van mijn trektocht. En weet je wat? Ik logeerde ver weg bij een vriendin en daar hoorde ik Merel twitteren, het klonk zacht en ook best wel verdrietig. Maar haar tweets klonken zo mooi, nieuw en wijs. Ik heb weer wat nieuwe woorden, lieve woorden, van haar kunnen meepikken. Ik werd er blij en gelukkig van.’ ‘Maar dat is goed nieuws! Dan moeten we haar terughalen,’ riep Grote Gaai, ‘ze hoort hier thuis. Wij kunnen hier wel wat vrolijkheid gebruiken. Het is hier nu zo stil en somber.’ En zo gebeurde het.

Merel kreeg in het grote bos een warm onthaal. De vogels lieten haar merken dat blij waren met haar bedachtzame tweets en dat ze belangrijk voor hen was: ze kozen haar tot minister, minister van blije communicatie. Bij de ingang van het grote bos hingen alle vogels gezamenlijk een groot bord op en daarop stond: ‘In dit bos wonen alleen maar geluksvogels’.